

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

zahtjeva br. 26611/08

Vlado JULARIĆ

protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 24. lipnja 2010. godine u vijeću u sastavu:

g. Christos Rozakis, *predsjednik*,

gđa Nina Vajić,

g. Khanlar Hajiyeu,

g. Dean Spielmann,

g. Sverre Erik Jebens,

g. Giorgio Malinverni,

g. George Nicolaou, *suci*,

i g. Søren Nielsen, *tajnik odjela*,

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 6. svibnja 2008. godine,

uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena država i odgovor na očitovanje koji je dostavio podnositelj zahtjeva,

nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva, g. Vlado Jularić, hrvatski je državljanin rođen 1960. i živi u Zagrebu. Pred Sudom ga je zastupao g. D. Bučanac, odvjetnik

iz Velike Gorice. Hrvatsku vladu ("Vlada") zastupala je njena zastupnica, gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

Činjenično stanje predmeta kako su ga iznijele stranke može se sažeti kako slijedi.

Podnositelj zahtjeva je dana 17. lipnja 2001. godine smješten u pritvor Zatvora u Zagrebu nakon što je protiv njega bio pokrenut kazneni postupak zbog dvostrukog ubojstva.

Incident od 20. kolovoza 2001.

Podnositelj zahtjeva tvrdi da ga je dana 20. kolovoza 2001. godine Ž.P., zatvorski čuvar, teško pretukao u Zatvoru u Zagrebu.

Vlada tvrdi da je dana 20. kolovoza 2001. godine podnositelj zahtjeva bio prvo odveden u Bolnicu za osobe lišene slobode u Zagrebu, u daljnjem tekstu „BOLSZ“) gdje ga je pregledao psihijatar. Nakon što je bio vraćen u svoju ćeliju, podnositelj zahtjeva pozvao je Ž.P.-a i tražio ga da mu da injekciju za smirenje u medicinskoj jedinici zatvora. Ž.P. je odveo podnositelja zahtjeva do medicinske jedinice gdje je podnositelj zahtjeva počeo vikati te je zanemario upozorenja da prestane. Čak i nakon što je primio injekciju, podnositelj zahtjeva nastavio je vikati i vrijeđati Ž.P.-a, i Z.P.-a, pripadnika medicinskog osoblja zatvora, koji je bio nazočan toj sceni. Tada je krenuo prema zahodima te je rukom razbio staklo na jednom od prozora.

Ž.P. je slijedio podnositelja zahtjeva i ulovio ga u zahodima, gdje je između njih izbila tuča. Podnositelj zahtjeva je šakom udario Ž.P.-a te ga udarao dok ga je pritisnuo uza zid.

U međuvremenu je Z.P. pozvao dežurnog zatvorskog čuvara. Na lice mjesta stigla su dva zatvorska čuvara, I.T. i M.P. i našli zaglavljena vrata zahoda. Nakon što je I.T. nasilno otvorio vrata, vidio je kako podnositelj zahtjeva udara Ž.P.-a držeći ga pritisnutog uza zid. Podnositelj zahtjeva je zanemario upozorenja čuvara da prestane i nastavio vikati i gurati Ž.P.-a. I.T. i tada i Ž.P. upotrijebili su silu kako bi obuzdali podnositelja zahtjeva. Udarili su podnositelja zahtjeva gumenim palicama četiri ili pet puta po leđima i pet ili šest puta po nogama. Zbog toga što se incident dogodio u malom zatvorenom prostoru, podnositelj zahtjeva je zadobio i neke rane po glavi koje nisu bile uzrokovane gumenim palicama.

Podnositelja zahtjeva je tada pregledao zatvorski liječnik te je bio odveden u bolnicu.

Iz liječničkog je kartona vidljivo da je zadobio modrice na licu, prsima, ramenima, leđima, lijevoj natkoljenici i oba koljena. Propisan mu je odmor, lijekovi protiv bolova i gel Heparin.

Podnositelj zahtjeva je uložio pritužbu zatvorskim vlastima, Ministarstvu pravosuđa i Županijskom sudu u Zagrebu.

Istoga su dana Ž.P., I.T. i M.P. podnijeli svoja izvješća o tom incidentu upravitelju zatvora. Nakon toga su Z.P. i zatvorski liječnik G.Š. koji je pregledao podnositelja zahtjeva, dali svoje izjave. Izjava je uzeta i od podnositelja zahtjeva.

Dana 21. kolovoza 2001. godine načelnik zatvorske službe osiguranja dostavio je svoje izvješće o tom incidentu upravitelju zatvora koji je, sa svoje strane, podnio izvješće Ministarstvu pravosuđa, Upravi za izvršenje kazni zatvora.

Dana 22. kolovoza 2001. godine upravitelj zatvora obavijestio je Županijski sud u Zagrebu o tom incidentu, jer je pred tim sudom još uvijek bio u tijeku kazneni postupak protiv podnositelja zahtjeva.

Uzete su daljnje izjave od podnositelja zahtjeva, Ž.P.-a i I.T.-a, prije toga zaposlenika Ministarstva pravosuđa.

Dana 3. rujna 2001. godine pokrenut je stegovni postupak protiv Ž.P.-a i I.T.-a i načelnika zatvorske službe osiguranja. Dana 25. siječnja 2002. godine postupak je obustavljen s osnove što je bio pokrenut na temelju izjava koje su dali zatvorski službenici, a što se smatralo nezakonitim dokazom.

Liječenje podnositelja zahtjeva

U kaznenom postupku protiv njega dana 24. svibnja 2002. godine utvrđeno je da je podnositelj zahtjeva kriv za ubojstvo i nanošenje teške tjelesne povrede. Osuđen je na četrnaest godina zatvora. Dana 13. siječnja 2003. godine podnositelj zahtjeva prebačen je u Kaznionicu u Lepoglavi (u daljnjem tekstu „KL“).

Liječenje podnositelja zahtjeva od strane zatvorskog liječnika

Iz medicinskog kartona podnositelja zahtjeva iz KL-a vidljivo je da je 1991. godine, tijekom Domovinskog rata u Hrvatskoj, zadobio prostrijelnu ranu srca i pluća. Nakon toga je u nekoliko navrata bolovao od perikarditisa (upala perikardija, membrane koja čini vanjsku ovojnica srca), a posljednji je puta od toga bolovao 1997. godine. Od 1992. godine liječen je od post-traumatskog stresnog poremećaja („PTSP“).

Od njegovog dolaska u KL podnositelja zahtjeva redovno je pregledavao liječnik BOLSZ -a. Tako ga je liječnik pregledao u sedamnaest navrata 2003. godine, u trideset navrata 2004. godine, u trideset četiri navrata 2005. godine, u trinaest navrata 2006. godine, u sedamnaest navrata 2007. godine, u šest navrata 2008. godine i u dva navrata 2009. godine. Liječen je i od PTSP-a (farmakoterapijom); hemeroida; gingivitisa (upale desni); dermatitisa, kroničnog perikarditisa; akutnog rinofaringitisa; akutnog

konjuktivitisa; akutnog laringitisa; influence, angine pectoris, umbilikalne hernije; kroničnog gastritisa; bola u vratu; tumora grudnog koša i lumbalne ishialgije (bola u leđima).

Liječenje podnositelju zahtjeva u Zatvorskoj bolnici

Podnositelj zahtjeva boravio je u BOLSZ -u od 17. lipnja do 13. srpnja 2001. godine te je liječen od PTSP-a farmakoterapijom. U otpusnom se pismu navodi da nije pokazivao nikakve znakove psihoze ili samoubilačke namjere.

Ponovno je liječen u BOLSZ -u od 20. kolovoza do 23. kolovoza 2001. godine u vezi s povredama koje je zadobio 20. kolovoza 2001. godine (vidi naprijed). Nakon toga je od 23. kolovoza do 1. listopada 2001. godine liječen na Neurološkom odjelu.

Dana 10. svibnja 2002. godine pregledao ga je liječnik BOLSZ -a u vezi s perikarditisom. Obavljeni su laboratorijski testovi, kao i rendgenske snimke pluća i srca te elektrokardiogram. Dana 17. prosinca 2002. godine ponovno ga je pregledao liječnik BOLSZ-a te mu prepisao farmakoterapiju u vezi s PTSP-om.

Podnositelj zahtjeva bio je hospitaliziran u BOLSZ -u od 27. travnja do 31. svibnja 2004. godine i liječen od kroničnog gastritisa, lezija jetre, hiperlipidemije (povećanog kolesterola), fibrotoraksa (fibroze pleuralnog prostora oko pluća) PTSP-a i žgaravice.

Od 26. kolovoza do 8. rujna 2009. godine liječen je od angine pectoris, gastritisa, hiperlipidemije i post-toraktomrijskog sindroma (post-operativnog bola u prsima).

Liječenje u ostalim medicinskim institucijama

Dana 28. siječnja 2003. godine podnositelj zahtjeva odveden je u Opću bolnicu Varaždin u vezi s tim što ga je boljelo srce. Prepisan mu je lijek.

Točno neutvrđenog datuma pregledao ga je otorinolaringolog u Kliničkom bolničkom centru Šalata.

Dana 19. srpnja 2004. godine odveden je u Medicinski centar Ivanec u vezi s faringitisom (upalom grla). Dana 20. siječnja 2005. godine pregledao ga je psihijatar Medicinskog centra Ivanec, te jedan drugi liječnik dana 26. svibnja 2005. godine (zbog problema sa srcem).

Podnositelja zahtjeva liječio je kardiolog Opće bolnice u Varaždinu dana 17. veljače i 6. listopada 2005. godine. Dana 9. ožujka 2007. godine pregledao ga je specijalist za radiologiju i neuroradiologiju u Klinici za radiologiju, neuroradiologiju i kardiologiju u Zagrebu.

Dana 21. ožujka 2007. godine pregledao ga je neurokirurg i specijalist opće prakse u Općoj bolnici u Varaždinu.

Odluke po zahtjevima podnositelja zahtjeva za privremenim puštanjem na slobodu iz zdravstvenih razloga

Dana 1. ožujka 2007. godine podnositelj zahtjeva uputio je zahtjev sudu izvršenja Županijskog suda u Varaždinu kojim je tražio prekid izdržavanja kazne iz zdravstvenih razloga. Objasnio je da je bio ranjen u srce i pluća, što je imalo trajne posljedice opasne po život. Nadalje, trpio je jaku bol u leđima i vratu. Sudac je zatražio mišljenje vještaka medicinske struke, koji je utvrdio da je podnositelj zahtjeva potpuno nesposoban. Podnositelj zahtjeva bolovao je od bolesti srca, trajnog degenerativnog oštećenja kičme i raznih kroničnih bolesti. Po njegovom mišljenju nije bilo naznaka da bi bila potrebna operacija, te je preporučio psihoterapiju. Nije došlo do pogoršanja kroničnog medicinskog stanja podnositelja zahtjeva.

Dana 4. svibnja 2007. godine sudac izvršenja Županijskog suda u Varaždinu odbio je zahtjev podnositelja zahtjeva. Ovu je odluku potvrdilo izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Varaždinu dana 5. lipnja 2007. godine.

Dana 27. lipnja 2007. godine podnositelj zahtjeva je ponovno uputio zahtjev sudu izvršenja Županijskog suda u Varaždinu tražeći svoje privremeno puštanje na slobodu iz zdravstvenih razloga. Sudac je upitao osoblje BOLSZ -a mogli li podnositelju zahtjeva pružiti odgovarajuće liječenje i odgovor je bio potvrđan. Sudac je nadalje utvrdio da je Opća bolnica u Varaždinu sposobna osigurati podnositelju zahtjeva traženu psihoterapiju.

Dana 15. siječnja 2008. godine podnositelj zahtjeva je ponovno uputio zahtjev sudu izvršenja Županijskog suda u Varaždinu tražeći prekid izdržavanja kazne iz zdravstvenih razloga. Ovaj je zahtjev odobren i izdržavanje kazne podnositelju zahtjeva je bilo prekinuto od 23. travnja do 21. lipnja 2008. godine iz zdravstvenih razloga. Utvrđeno je da liječenje osigurano podnositelju zahtjeva nije dovelo do nikakvih poboljšanja njegovog zdravlja i da daljnja preporuka, a kojom je predloženo tri tjedna psihoterapije u toplicama, nije bila moguća u zatvorskim uvjetima. Dana 11. lipnja 2008. godine sudac je produljio prekid izdržavanja kazne podnositelju zahtjeva do 21. kolovoza 2008. godine s osnova što je podnositelj zahtjeva trebao otići na operaciju hernije i sinusa. Dana 19. kolovoza 2008. godine sudac je produljio prekid izdržavanja kazne podnositelju zahtjeva do 18. studenog 2008. godine kako bi mogao dobiti psihijatrijsko liječenje. Dana 6. studenog 2008. godine sudac je produljio prekid izdržavanja kazne podnositelju zahtjeva do 18. siječnja 2009. godine s osnova što je podnositelj zahtjeva išao na operaciju nosa i liječenje u toplicama.

Dana 14. siječnja 2009. godine sudac je produljio prekid izdržavanja kazne podnositelju zahtjeva do 18. travnja 2009. godine s osnova što je podnositelj zahtjeva trebao ići na operaciju povezanu s tumorom i na fizikalnu terapiju.

Dana 27. travnja 2009. godine sudac je produžio prekid izdržavanja kazne podnositelju zahtjeva do 15. lipnja 2009. godine. Dana 4. lipnja 2009. godine sudac je produžio prekid izdržavanja kazne podnositelju zahtjeva do 20. lipnja 2009. godine.

Dana 23. lipnja 2009. godine podnositelj zahtjeva je ponovno uputio zahtjev sucu izvršenja Županijskog suda u Varaždinu tražeći prekid izdržavanja kazne podnositelju zahtjeva iz zdravstvenih razloga.

Isti je sudac donio daljnju odluku s istim učinkom 30. listopada 2009. godine, dozvolivši podnositelju zahtjeva prekid izdržavanja kazne iz zdravstvenih razloga od 9. studenog do 13. prosinca 2009. godine.

Od toga kasnijega datuma podnositelj zahtjeva boravi u KL-u u poluotvorenom dijelu. Smješten je u ćeliju veličine 20.64 kvadratnih metara zajedno s tri druga zatvorenika. U ćeliji mora boraviti od 23 sata do 6 sati i kraće razdoblje u 7 sati. Inače je slobodan provoditi vrijeme u zajedničkim prostorijama ili na otvorenom u zatvorskom dvorištu.

B. Mjerodavno domaće pravo i praksa

Mjerodavni dio Zakona o izvršenju kazne zatvora (Narodne novine br. 128/1999 i 190/2003) glase kako slijedi:

PRITUŽBA ZATVORENIKA

Članak 15.

„(1) Zatvorenik ima pravo pritužbe na postupak i odluku zaposlenika kaznionice, odnosno zatvora.

(2) Pritužba se podnosi usmeno ili pisanim putem upravitelju kaznionice, odnosno zatvora (u daljnjem tekstu: upravitelj), sucu izvršenja ili Središnjem uredu Uprave za zatvorski sustav. Pisana pritužba sucu izvršenja ili Središnjem uredu Uprave za zatvorski sustav upućuje se u omotu koji uprava kaznionice, odnosno zatvora ne smije otvoriti....“

ZAŠTITA ZDRAVLJA

ČLANAK 103.

„(1) Zatvoreniku se osigurava liječenje i redovita briga o tjelesnom i duševnom zdravlju...“

OBVEZAN LIJEČNIČKI PREGLED

Članak 104.

„(1) .....

(2) Zatvorenika koji je bolestan ili ozlijeđen, odnosno kod kojeg se na temelju njegova izgleda ili ponašanja može pretpostaviti da je tjelesno ili duševno bolestan, liječnik je obvezan pregledati i poduzeti sve potrebno da se bolest spriječi, liječi ili ne pogorša.“

SPECIJALISTIČKI PREGLED

Članak 107.

“(1) Zatvorenik ima pravo tražiti pregled liječnika specijalista ako takav pregled nije odredio liječnik kaznionice, odnosno zatvora.

....“

PREKID IZDRŽAVANJA KAZNE

Razlozi za prekid izdržavanja kazne zatvora

Članak 155.

...

(2) Prekid se može odobriti iz sljedećih razloga:

1) ako zatvorenik oboli od teže akutne bolesti ili mu se kronična bolest pogorša, a nema uvjeta za liječenje u kaznionici, odnosno zatvoru.

....“

PRIGOVORI

Podnositelj zahtjeva prigovara na temelju članka 2. i 3. Konvencije da ga je 20. kolovoza 2001. godine napao zatvorski čuvar i da s tim u vezi nije provedena nikakva istraga.

Nadalje prigovara na temelju članka 1. 2. i 3. Konvencije da nije primio odgovarajuće liječenje u zatvoru, i da je zbog njegovih zdravstvenih problema to što je vraćen u zatvor predstavljalo zlostavljanje i ugrozilo njegov život.

PRAVO

Podnositelj zahtjeva prigovara na temelju materijalnih i postupovnih vidova članaka 2. i 3. Konvencije da je bio zlostavljan od strane zatvorskog čuvara i da s tim u vezi nije bila provedena nikakva djelotvorna istraga. Nadalje prigovara na temelju članaka 1., 2. i 3. Konvencije da u zatvoru nije bio odgovarajuće liječen i da je, zbog svojih zdravstvenih problema, njegovo vraćanje u zatvor predstavljalo zlostavljanje i da je ugrozilo njegov život.

Sud smatra da prigovore podnositelja zahtjeva treba ispitati na temelju članka 3. Konvencije koji glasi kako slijedi:

„Nitko se ne smije podvrgnuti mučenju ni nečovječnom ili ponižavajućem postupanju ili kazni.“

1. Navodni napad na podnositelja zahtjeva 20. kolovoza 2001. godine

Vlada tvrdi da je ovaj dio zahtjeva podnesen Sudu nakon proteka roka od šest mjeseci jer se incident dogodio 20. kolovoza 2001. godine, a stegovni postupak je okončan 25. siječnja 2002. godine.

Podnositelj zahtjeva nije dostavio nikakav odgovor.

Sud ponavlja da je cilj roka od šest mjeseci iz članka 35., stavka 1. promicati pravnu izvjesnost, tako da se osigura da se s predmetima koji nastaju na temelju Konvencije postupa u razumnome roku i da prošle odluke nisu trajno podložne pobijanjima. On označava vremenske granice nadzora koji vrše organi Konvencije i daje znak i pojedincima i državnim vlastima nakon kojeg razdoblja takav nadzor više nije moguć (vidi između mnogi drugih izvora prava, predmet *Walker v. the United Kingdom* (dec.), br. 34979/97, ECHR 2000-I).

U pravilu, rok od šest mjeseci počinje teći od datuma konačne odluke u procesu iscrpljivanja domaćih pravnih sredstava. Međutim, kad je od početka jasno da podnositelj zahtjeva nema na raspolaganju nikakvo djelotvorno pravno sredstvo, to razdoblje počinje teći od datuma radnje ili mjere kojoj se prigovara, ili od datuma saznanja za tu radnju ili njezin učinak ili negativne posljedice za podnositelja zahtjeva (vidi predmet *Dennis and Others v. the United Kingdom* (dec.), br. 76573/01, 2. srpnja 2002.). Članak 35., stavak 1. ne može biti tumačen niti na način koji bi tražio da podnositelj zahtjeva dostavi svoj prigovor Sudu prije nego je njegov položaj u vezi s tom stvari konačno riješen na domaćoj razini. Stoga, kad podnositelj zahtjeva iskoristi očigledno dostupno pravno sredstvo i tek nakon toga postane svjestan okolnosti koje to pravno sredstvo čine nedjelotvornim, može biti odgovarajuće, u smislu članka 35., stavka 1. reći da rok od šest mjeseci počinje teći od datuma kad je podnositelj zahtjeva prvo postao svjestan ili je trebao postati svjestan tih okolnosti (vidi predmet

Paul and Aubrey Edwards v. the United Kingdom (dec.), br. 46477/99, 4. lipnja 2001.).

Sud ponavlja da se kad se dogodila radnja koja je navodno suprotna člancima 2. i 3. Konvencije, od žrtve očekuje da poduzme korake da prati napredak istrage, ili nedostatak istog, i da svoj zahtjev podnese uz dužnu brzinu nakon što je postao svjestan, ili je trebao postati svjestan, nepostojanja kaznene istrage (vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Varnava and Others v. Turkey* [GC], br. 16064/90, 16065/90, 16066/90, 16068/90, 16069/90, 16070/90, 16071/90, 16072/90 i 16073/90, stavak 158., ECHR 2009-...).

Glede ovoga predmeta Sud prvo primjećuje da nikada protiv navodnih počinitelja nije otvorena nikakva kaznena istraga niti pokrenut kazneni postupak. Nadalje, stegovni je postupak protiv zatvorskih čuvara okončan 25. siječnja 2002. godine. Podnositelj zahtjeva trebao je biti svjestan da nije pokrenut nikakav kazneni postupak budući da glavni svjedok i žrtva navodnog nasilnog napada nisu nikada bili pozvani pred bilo koju sudsku vlast u tom pogledu. Stoga je on trebao podnijeti svoj zahtjev na način da poštuje taj rok od šest mjeseci.

Međutim, on je svoj zahtjev podnio Sudu 6. svibnja 2008. godine, više od sedam godina nakon što se dogodio navodni incident i više od šest godina nakon okončanja stegovnog postupka protiv zatvorskih čuvara koji su u njemu sudjelovali.

Slijedi da su svi prigovori koji se tiču događaja od 20. kolovoza 2001. godine podneseni izvan roka i da ih treba odbiti u skladu s člankom 35., stavicima 1. i 4. Konvencije.

2. Liječenje podnositelja zahtjeva u zatvoru

Vlada tvrdi da podnositelj zahtjeva nije iscrpio sva dostupna domaća pravna sredstva jer sucu izvršenja nije konkretno prigovorio zbog nedostatka odgovarajuće medicinske skrbi u zatvoru.

Nadalje tvrde da je podnositelj zahtjeva primio odgovarajuće liječenje i da su slijedili sve preporuke različitih specijalista.

Podnositelj zahtjeva nije dostavio nikakav odgovor.

Sud se ne mora baviti svim pitanjima na koja je ukazala Vlada, budući da je zahtjev u svakom slučaju nedopušten iz slijedećih razloga.

Sud prvo primjećuje da podnositelj zahtjeva, koji je bio u zatvoru od 2001. godine, osim u razdoblju kad je bio na prekidu izdržavanja kazne, uistinu boluje od različitih kroničnih i ozbiljnih bolesti, kao što su PTSP, perikarditis i kronično degenerativno stanje leđa. Međutim, ti elementi sami po sebi ne dovode do pitanja koja bi predstavljala postupanje prema podnositelju zahtjeva protivno članku 3.

Sud je dosljedno naglašavao da trpljenje i poniženje o kojemu se radi mora u svakom slučaju ići preko neizbježnog elementa trpljenja ili

poniženja povezanog s danim oblikom legitimnog postupanja ili kazne. Mjere koje osobu lišavaju njene slobode mogu često uključiti takav element. Ipak se ne može reći da samo pritvaranje dovodi do pitanja na temelju članka 3. Konvencije. Članak 3. se ne može tumačiti niti kao da postavlja općenitu obvezu da se pusti pritvorenika na slobodu iz zdravstvenih razloga ili da ga se smjesti u građansku bolnicu kako bi mogao dobiti neku konkretnu medicinsku pomoć. Država na temelju te odredbe mora osigurati da osoba bude pritvorena u uvjetima koji su spojivi s poštivanjem njenog ljudskog dostojanstva, da ju način i metoda izvršenja mjere ne podvrgavaju pogibelji ili tegobama jakosti koja premašuje neizbježnu razinu trpljenja koja je sastavni dio pritvora, i da, s obzirom na praktične zahtjeve zatvora, njeno zdravlje i dobrobit budu odgovarajuće osigurani (vidi predmete *Kudła v. Poland* [GC], br. 30210/96, st. 93.-94., ECHR 2000-XI; *Kalashnikov v. Russia*, br. 47095/99, st. 95., ECHR 2002-VI i *Mathew v. the Netherlands*, br. 24919/03, st. 175., ECHR 2005-IX).

Glede ovoga predmeta Sud primjećuje da podnositelj zahtjeva prigovara da mu dok je bio lišen slobode nije bila osigurana odgovarajuća medicinska skrb. Međutim, u svojim podnescima Sudu on nije naveo koje točno liječenje mu je bilo uskraćeno i koje je točno liječenje trebao.

Iz podnesenih je dokumenata vidljivo da je zatvorski liječnik stalno pratio zdravlje podnositelja zahtjeva, da je bio hospitaliziran u BOLSZ -u kad god je to bilo preporučeno i da je također često bio liječen u raznim drugim medicinskim ustanovama. Bile su poštovane sve preporuke liječnika specijalista. Nadalje, od 23. travnja 2008. godine većinu vremena bio mu je dozvoljen prekid izdržavanja kazne iz zdravstvenih razloga.

U takvim okolnostima Sud nalazi da je podnositelju zahtjeva tijekom njegovog boravka u KL i BOLSZ -u bila osigurana odgovarajuća medicinska skrb.

Slijedi da je ovaj dio zahtjeva očigledno neosnovan i da ga treba odbiti na temelju članka 35., stavaka 3. i 4. Konvencije.

Iz tih razloga, Sud jednoglasno

utvrđuje da je zahtjev nedopušten.

Søren Nielsen
Tajnik

Christos Rozakis
Predjednik